

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LARA
TEMPLEOVÁ

Svatba vzpurného hraběte

LARA TEMPLEOVÁ

SVATBA VZPURNÉHO
HRABĚTE

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

jistě se již těšíte, na nové příběhy zasazené do doby 19. století, kdy se ženy teprve velice pomaličku učily, jak se uplatnit v rodině a ve společnosti svázané spoustou přísných pravidel a konvencí. Samozřejmě ženy, které byly obdařeny inteligencí a praktickými schopnostmi, si nějaké cestičky našly. Ať již třeba vydávaly svá literární či výtvarná díla pod mužským pseudonymem, nebo se naučily manipulovat muži tak, aby dosáhly svého záměru. To je případ hrdinky první povídky Svatba vzpurného hraběte.

V druhé romanci, která je zároveň třetím dílem minisérie Westramské vdovy a jež nese název Těžká volba lady Marguerite, se můžete seznámit s citlivou a velice samostatnou mladou vdovou Marguerite, která se po hořkých zkušenostech z manželství rozhodla, že se už nikdy nevdá. Je rozhodnuta pracovat a uhájit si svou nezávislost, což není vůbec jednoduché. Jejím odhodláním povážlivě otrásá Margueritin charismatický soused, hrabě Compton a jeho tři malé dcerky. Všichni totiž, Marguerite nevyjímaje, prahnou po lásce...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Lara Templeová

**SVATBA VZPURNÉHO
HRABĚTE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Match for the Rebellious Earl

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2021 by Ilana Treston

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-209-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-210-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-211-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Neužiteční fintilové... jeden jako druhý a všichni dohromady! Jaký to má smysl... mít plnou stáj hřebců... když se žádný z nich nezmůže na potomka?“

Každý výkřik byl provázený úderem hole.

Genny podržela povážlivě rozkymáčený malý stoleček, jak se lady Westfordová příliš vehementně oháněla svojí hůlkou. Její hysterické výlevy obvykle provázelo tlučení holí do podlahy, ale dneska si asi usmyslila, že nadělá díry do koberce. Její kanárek Carmine do toho vrískal, jak se pokaždé lekl, a freneticky poletoval po své velké zlacené klícce.

Mary a Serena seděly ztuhle v křeslech, světlou a tmavou hlavu skloněnou a ruce složené v klínech. Jejich krásné profily připomínaly ženy, jež pózují pro obraz pokání.

Genny si sebrala ze sukně stéblo slámy a začala ho cupovat na marné drobečky. Představovala si přitom, že je to hůlka lady Westfordové.

„A teď stojí v čele rodiny jeden hejsek, který nepovažoval ani za vhodné dostavit se na dědečkův pohřeb, a nikdy ho, ani co by se za nehet vešlo, nezajímal osud Carringtonů.“

„No, abychom byly spravedlivé, lady Westfordová, kromě Emily a Mary jsem si nikdy nevšimla, že by ostatní Carringtony, byť jen co by se za nehet vešlo, zajímal jeho osud. Vlastně úplně naopak,“ vložila se do

lamentace Genny a okamžitě toho litovala. Chtěla tu dračici uklidnit, a ne přilívat oleje do jejího planoucího vzteku.

Lady Westfordová švihla hůlkou jejím směrem. „Dali jsme synovi té běhny všechno, a on se nám odvděčil tím, že nás dostává do čím dál větší hanby! Teď jsme v tom namočení až po krk... ach jděte pryč! Všechny!“ vybuchla nakonec, až jí hlas zaskřípal. „Jste mi k ničemu. Každá z vás dostala příležitost a zklamala. Vy dvě...“ její hůlka prořala opět vzduch tentokrát směrem k Mary a Sereně, „... vy jste dostaly dva nejlepší muže z Carringtonů a nic z toho. Jako prázdné nádoby jen tyjete z majetku Carringtonů a nic jiného neumíte. Brzy budu následovat Alfreda do hrobu a nechám rod Carringtonů bez následovníků, protože jsem obklopena jen hejsky, darebáky, neplodnými ženskými a povaleči a... ach jděte pryč!“

Zařídily se podle příkazu a Genny, jakmile se za ní zavřely dveře, povzdychla. „Už bych měla vědět, že tady platí mlčeti zlato,“ pronesla ta slova lehkým tónem, když se podívala na svoji sestru.

Serena Carringtonová byla bledá jako stěna a ruku měla přitisknutou na břicho, jako by ta bolest z třetího mrtvě narozeného dítěte byla stejně ostrá jako přede dvěma lety, kdy se to stalo.

„Pojď se projít do zahrady, Sereno,“ vybídla ji Genny, ale její sestra se jen mírně pousmála a zavrtěla hlavou.

„Ne, díky, myslím, že si půjdu na chvíli odpočinout, Genny.“ Mary i Genny jen tiše stály a sledovaly, jak se za Serenou zavírají dveře jejího pokoje.

„Ne, tohle nesmí pokračovat,“ řekla Genny, vzala Mary lehce za paži a vedla jí dolů do knihovny. „Serena se nikdy nevzpamatuje ze ztráty Charlieho a svých miminek, jestli na ni ta semetrika bude každý den útočit.“

„Lady Westfordová také trpí, to asi víš, Genny,“ napomenula ji Mary mírně. „Ztratila tři syny, svého oblíbeného vnuka a nakonec manželka. To úplně stačí k tomu, aby zahořkla.“

„Já vím, že trpí, Mary, ale to není omluva, aby trápila Serenu. Vím, že lady Westfordová nikdy nepovažovala moji sestru za dost dobrou pro dědice titulu, ale Serena má tu nejlaskavější a nejlepší povahu na světě. Když zemřel náš dědeček, bojovala, abych mohla žít s ní, přes všechny námitky. Nemůžu jen tak přihlížet, jak ji ta harpyje zadupává do země. To nepřipustím. Serena si zasluhuje lepší zacházení.“

„Samozřejmě, že ano.“ Mary popadla Genny za ruku a stiskla ji oběma rukama. Teplý stisk vzbudil v Genny dávno zapomenutou vzpomínku na matku, které se vždycky držela za ruku, když spolu chodily do vesnice.

„Jsem unavená, Mary.“ Ta slova z ní vypadla, než si je rozmyslela. „Unavuje mě, když se dívám na člověka, který je mi nejbližší na světě, jak trpí. Jsem unavená z toho, že žijeme z drobků dobročinnosti lady Westfordové. Nebude dlouho trvat a ze Sereny a ze mne budou pouhé trosky. Ale já chci... spíš nutně potřebuju se svobodně *nadechnout*...“

Další slova se jí vzpříčila v hrdle. Nejraději by se vrhla starší ženě do náruče a do sytosti se vyplakala. Silné potřebě odolala tím, že vymanila svoji ruku z její a šla se podívat na první jarní barvy duhově zářící na zahradě.

„Vím, že bychom měli něco udělat. Ale co?“ zeptala se Mary. „Lady Westfordovou nezměníme.“

„Nechci měnit lady Westfordovou. Můj dědeček vždycky říkal, že když si nelze vybrat nepřítele, je potřeba si vybrat bojiště. Lady Westfordová je nejsnesitelnější, když je obklopena svými přítelkyněmi a partnery na whist v Londýně. Mohly bychom ji přesvědčit, aby pro Emily uspořádala... třeba ples ve městě na oslavu nadcházející svatby.“

Genny přihlížela, jak ten nápad zapouští kořínky v hlavě Mary, protože se její hezký obličej krásně rozzářil. Srdcem jí projela závist – částečně kvůli sobě, ale hlavně kvůli Sereně. Její sestra, vždycky, když si myslela,

že se nikdo nedívá, sledovala láskyplný vztah mezi Mary a její dcerou.

Nakonec se Mary usmála. „Ty jsi unavená, já jsem vyděšená a Serena je... bezradná. My jsme tedy trio, Genny! Ale máš pravdu, je nejvyšší čas, abychom zase začaly žít. Ale jak k tomu donutíme lady Westfordovou? Bude to považovat za zradu Alfredovy památky.“

„Jediný způsob jak ji přesvědčit je nabídnout jí něco, co chce. Nech to na mně.“

„Jediná věc, kterou chce je, aby její vnuci zplodili dědice. A to je velice nepravděpodobné. Už je jim přes třicet a ani jeden nedává nijak najevo, že by měl chuť se oženit.“

„Přesto,“ namítla Genny a zamířila ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zeptala se Mary za jejími zády.

„Udělat dohodu s tou ďáblíci a potom si půjdu promluvit s jedním z těch budižkničemů.“

„Asi je to marné, ale protestuju proti tomu, abych byl nazýván budižkničemou,“ prohlásil Julian a shrnul jakési papíry k jedné straně pohovky.

Genny si zvedla závoj a posadila se na uvolněné místo a rozhlédla se po pokoji. Nikdy ještě nebyla v Julianově bytě v Half Moon Street. Nebylo to tu takové, jak čekala. Spíš jako by se tu prohnala větrná smršť a rozházela všechny papíry, dokumenty, knihy i náčiní.

„Předpokládám, že v tomhle nepořádku existuje nějaký systém?“ zeptala se a Julian se opřel o stůl a na jeho hezkém obličejí se objevil úsměv.

„Moje šilenství má vždycky nějaký systém, Genny. Doufám, že máš nějaký i ty? Bylo by mnohem bezpečnější držet se naší úmluvy a povolat mě do Dorsetu.“

„Zoufalá doba si žádá zoufalých činů.“

„Tohle se mi nebude líbit, co?“

„Asi ne. Řekla jsem tvojí babičce, že bych nakonec mohla přijmout tvoji žádost o ruku.“

Julian sebou cukl tak prudce, že málem shodil na zem

vzácnou miniaturu sluneční soustavy. Planety se divoce roztančily. Automaticky je zklidnil, a přitom na ni zíral. „Ale to bylo před třemi lety! A jak si jistě vzpomínáš, odmítla jsi mne.“

„Nikdy jsem tě přímo neodmítla. Jenom jsem ti řekla, že svatba se mnou, abys získal dědictví po tetě, je špatný obchod pro nás pro oba. Stejně vyšlo najevo, že chtěla všechno odkázat Marcusovi, tudíž je štěstí, že jsme se nevzali.“

„Nemůžeš přece vzkřísit žádost o ruku, kdykoliv se ti to hodí. Proč nepřestaneš mlátit prázdnou slámu a nepřejdeš rovnou k věci. Řekni mi, co po mně skutečně chceš, Genny!“

Usmála se. „Potřebuju, abys mi pomohl pacifikovat svoji babičku.“

„A jak?“ zeptal se podezřívavě.

„Je osamělá a znuděná, už měsíce si řádně nezahrála whist...“

„Já ale s babičkou *nikdy* nehraju whist, Genevieve Maitlandová. To bych raději kráčel nahý po Piccadilly.“

Genny nakrčila nos. „To by nebylo zrovna pěkné pokoukání, Juliane.“

„Protestuju. Některé by to považovaly za pěkný obrazek.“

„Ano, tím jsem si jistá,“ smířlivě podotkla. „V žádném případě od tebe neočekávám, že s ní budeš hrát whist, hraješ ho hrozně. Chci říct, že jsem naplánovala přivést ji do Londýna, kde se může potkat se všemi svými přáteli.“

„To zní rozumně. A v čem je háček?“

„Žádný není.“

„Ale samozřejmě, že je. S tebou vždycky existuje, Genny.“

„No, vlastně to není háček v pravém slova smyslu... Ženy s příjmením Carringtonová trávily poslední dva roky ve smutku a mimo Londýn. Budou potřebovat pánské rámě, aby se mohly vrátit do společnosti. A kdybys

přesvědčil Marcuse, aby přijel do Londýna a prokázal rodinnou solidaritu...“

Julian se zašklebil. „A je to tady. Takže to vzkříšení nabídky k sňatku byla jen první stravitelnější varianta.“

„Juliane Carringtone, ty nejsi zrovna galantní!“

„Za to ty jsi, Genevieve Maitlandová, pěkně prohnána,“ odpověděl.

Genny se zasmála. „Tak co? Pomůžeš? Možná by se ti přitom mohlo podařit získat nějaké nové zdroje na financování projektů.“

„O tom pochybuju, ale můžu slíbit, že navštívím pár zábavných večerů podle tvého výběru.“

„Ne pár, přesně devět.“

„To ne, zbláznila ses? Řekl jsem pár.“

„Pár je skoro nic. Alespoň osm, to je takové hezké číslo.“

„Osm je sudé, nikoliv hezké číslo.“

„Je hezké, píšeš ho, jako by se kroutil had.“ Pomalu psala prstem číslici osm na stole, a přitom se nakláněla dopředu tak, aby měl co nejlepší výhled do jejího hlubokého výstřihu. Julian ji vždycky říkal, že má nekrásnější ňadra, co zná. V tuhle chvíli byla rozhodnutá použít jakékoli zbraně, aby ho přesvědčila. Jak předpokládala, pohled mu putoval od osmičky k výstřihu.

„Pro všechno na světě, Genny, copak se ani trochu nestydíš. Tři a ani o jeden víc.“

„Šedm.“

„Čtyři.“

„Šest.“

„Pět.“

„Šedm.“

„Šest... kruci, to není fér, obrátila jsi pořadí.“

„No tak dobře, jenom šest,“ souhlasila zdrženlivě.

Julian se opřel oběma rukama o stůl. „Máš štěstí, že mám pro tebe slabost, ty vychytralá lasičko.“

„Nejenom štěstí, jsem ti opravdu vděčná. A pokusíš se také přesvědčit Marcuse, aby dorazil?“

„Zkusím to. A vůbec, když už ses do toho dala, proč mě také nepožádáš, abych vyrazil rovnou do doků na loď, poklekl tam před naším novým pánem a vládcem a požádal ho, aby se také zúčastnil?“

„Lord Westford je v Londýně?“ zeptala se překvapeně. Mary jí říkala, že lord plánuje zúčastnit se Emilyiny svatby v Hampshireu, ale o tom, že dorazí do Londýna se nezmínila.

„Přistál teprve včera.“

„Ach ne, to nevypadá dobře.“

Julian zvedl obočí. „Souhlasím, i když ty asi nesdílíš moji nechuť k tomuto velmi nepoddajnému bratranci a nové hlavě rozhádaných Carringtonů. Ty a Charlie jste vždycky ochotně vystupovali na jeho obranu, kdykoliv si někdo z nás dovolil pronést cosi nevhodného na adresu ctihodného kapitána Christophera Carringtona.“

Zvedla trochu rozladěně hlavu. Když začala bydlet u Sereny a Charlieho, pečlivě si hlídala, co řekne o klanu Carringtonů. Byla si vědoma napjaté povahy svého postavení. Ale zároveň byla šokovaná způsobem, jakým kapitána Carringtona neustále očerňovali, až ji několi-krát vyprovokovali, aby bránila muže, jehož její dědeček považoval během toho roku, kdy pod jeho velením sloužil, za nejspolehlivějšího důstojníka.

„Já jsem ho bránila, protože jsem považovala za velmi nespravedlivé a neuctivé, jak jste s ním jednali ty, Marcus, i jeho prarodiče. A ti ho ve skutečnosti téměř neznali, protože s nimi strávil jen minimum času.“ Viděla na Julianovi, že jí chystá oponovat a chrlit na ni staré stesky, proto rychle pokračovala. „Ale v zájmu spravedlnosti přiznávám, že jeho chování od té doby, kdy prodal hodnost, nebylo zrovna příkladné. A jako lord Westford je otřesný. Víš o tom, že ani jeho právníci, ani jeho správce od něj nedostali žádnou zprávu od chvíle, kdy zemřel jeho dědeček, snad až na nějaký stručný dopis od jakéhosi londýnského právního zástupce, aby se veškerá pošta posílala jemu?“

„Aha. Takže už jsi zjistila, že tvůj idol má hliněné nohy?“

„Nikdy jsem si nikoho neidealizovala, ani svého dědečka a toho jsem si opravdu vážila nejvíc. Připouštím, že jsem očekávala od kapitána Carr- tedy lorda Westforda trochu víc zodpovědnosti. Ale zdá se, že něčeho takového se zbavil společně s tím, jak svlékl uniformu. Budu muset najít nějaký jiný způsob, jak dosáhnout svého cíle.“

„Tím máš na mysli mne?“

„Přesně tak. Soustřeď se na to, abys přivedl Marcuse. Kdybys to nezvládal, dej mi vědět, promluví si s ním sama.“

„Už sama pohružka, že si s ním promluvíš, určitě zafunguje, drahoušku.“

„Děkuju, Juliane.“

„No jo. Ale měla bys už jít, než budu v pokušení vyžadovat kompenzaci za svoje služby.“

Usmála se a opět si spustila závoj. „Ale no tak, Juliane. Měl by sis představit, jak hrozné by to mohlo být.“

„Ano... a jak a co?“

„No představ si, že bych si tě před těmi třemi roky vzala a teď bys byl neustále omezován mými výstřelky.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Ještě před měsícem jsem plaval nahý v Alexandrijském zálivu,“ konstatoval Kit a opíral se přitom o zábradlí na lodi *Hesperus* a obhlížel hustou mlhu. Skrz tu odpornou hustou kaši neviděl nic, jen občas se rozostřeně objevily obrysy skladišť jako obří zvíře číhající na břehu, až někdo udělá chybný krok a vkročí mu do chřtánu.

Ve zbytku světa panoval jarní duben, ale v londýnských docích to vypadalo jako v temném prosinci. Pod kýlem lodi Kit vnímal pomalý proud Temže vlévající se do moře. Pokušení, aby zvedl kotvu a vydal se pomaleji než voda v Temži pryč ze spárů domova, bylo skutečně nadměrně silné.

„Tahle mlha, to je špatné znamení, *capità*,“ řekl Benja a plivl dolů do špinavých vod Temže.

„Proč jsi vždycky tak pověřčivý, jakmile se dostaneme do Anglie, Benjo?“

„Protože když váš otec naposled přivedl svoji loď do Anglie, byl zrovna takový den jako dnes.“

Kit se ušklíbl. „Ne, nebyl. Bylo mi jedenáct, ale pamatuju si, že jsme přistáli v Portsmouthu za plného slunce.“

„Já si pamatuju jen mlhu. V Anglii je pořád mlha...“ Benja se zarazil, protože ho přerušil hlas zezdola z doku.

„Hej vy tam, je to *Hesperus*?“

Stejně zastřený hlas odpověděl z paluby. „A cák by hledal na lodi *Hesperus* takový pěkný sameček?“

Kit se usmál mrzutému kentskému přízvuku svého bocmana Brimblea. Byl přesvědčený, že málokdo, pokud vůbec někdo, si dovolí oslovit Juliana Carringtona takovým přezíravým tónem.

Strčil do Benjiho. „Udělej mi laskavost a přiveď toho pěkného samečka do mé kajuty, Benjo.“

Benja se naklonil přes zábradlí, aby lépe viděl a hlasitě mlaskl. „Nelíbí se mi, vypadá jako Borgia. Vy ho znáte?“

„Ano. Ten *amic* je jeden ze začátku dlouhého výčtu těch, kteří by ze mne rádi udělali rybí potravu na dně oceánu.“

„A vy si přejete, abych přivedl vašeho nepřítele na palubu lodi *Hesperus*?“

„Je horší než můj nepřítel, Benjo. Je to můj bratranec.“

„No né! Vypadá to luxusně a draze. Jsou ty rubíny pravé?“

Kit pozoroval, jak si Julian prohlíží filigránsky provedenou hudební skříňku pod lampou a obrací ji ke světlu. Jeho bratranec byl celkem vzato dost velký rozmařilec, ale měl zcela evidentně dobrý odhad na cennosti. Kit si říkal, jestli by neměl udělat inventuru, až odejde. „Samozřejmě, že jsou pravé. Všechny padělky si schovávám pro případ, že by mi sem vtrhli celníci.“

Julian rychle vrátil krabičku na místo, odkud ji vzal, a usmál se na Kita tím okouzlejícím úsměvem, který si Kit pamatoval z dětství a kterému od těch dob nedůvěřoval.

„Slyšel jsem, že se z tebe stal poslední dobou úctyhodný džentlmen.“

Kit se posadil k velkému dřevěnému stolu a ruce položil na mapu Středozemního moře, která na něm ležela. „A já jsem o tobě slyšel přesný opak, Juliane. Ani jeden z nás by tedy neměl věřit všemu, co slyší.“

„Nebo si přečte, pochopitelně.“ Julian se posadil na

druhou stranu stolu, vytáhl z kapsy složené noviny a hodil je na druhou stranu stolu.

Nestálo v nich nic zvláště zajímavého až na neurčité narážky, že nový lord Westford nebyl pozván na ples své nevlastní sestry, aby se za něj rodina nemusela stydět.

Kit nevěděl, jestli se má rozčilovat nebo se tím bavit. Na celé té historce bylo cosi legračního, jako by si děti ukryté v křoví šeptaly svoje tajemství.

„Věděl jsem, že jsi oblíbeným námětem sloupeků přinášejících klepy, Juliane, ale netušil jsem, že je také čteš.“

„Nečtu. Tohle mi ukázal Marcus. Je částečným majitelem *Gazette* a plánuje, že si pěkně zostra promluví s autorem těch žvástů. Ale o to nejde. Jde o to, že trefili hřebíček na hlavičku.“

„Samozřejmě, že ano. Jsem neotesaný pirát nízkého původu a naše babička by na mě nejspíš plivla, kdybych se jako černá ovce rodiny objevil ve stejném sále jako ona. To není žádná novinka, a proto se divím, že tě to vzrušuje. Ve skutečnosti bys měl být nadšený, že mě zatracují.“

„Ale takové klepy jsou špatné pro obchod.“

„Jaký obchod?“

„Náš obchod,“ pronesl Julian neutrálně.

Kit se zvedl, došel pro láhev vína a nalil do dvou sklenek.

Julian ke sklence přičichl a zvedl obočí. Maličko upil a šťastně si povzdechl. „Pověsti nelžou, řekl bych, tvůj vkus na víno se blíží dokonalosti. Odkud je tohle víno?“

„Den jízdy od Říma.“

„Jaký šťastný život to vedeš, lorde Westforde!“ řekl Julian zvesela, ale vyznělo to stejně kysele, jako podřadné víno třetí kategorie.

„Proč jsi sem dnes večer zavítal, Juliane? Když jsme se naposled viděli, neměl jsi pro mě jiná jména než ta odvozená od belzebuba. A teď jsi tady na nepřátelském

území, chválíš mi moje víno a pokrytecky se zajímáš o moji pověst. Takže co vlastně chceš? Peníze?“

Julian pevněji stiskl sklenici a zkroutil svoje hezky vykrojená ústa. To je divné, říkal si v duchu Kit, můj bratranec se víc podobá mému otci než já sám. Kdybych neměl oči Carringtonů, bratřenci by mu jistě spílali do bastardů a připomínali by mu nízký původ.

„Nejsem šťastný, že jsem sem musel přijít, jako ty, že mě tu vidíš,“ pronesl Julian konečně. „Přiznávám, že naše poslední setkání dopadlo katastrofálně. Byl hloupý nápad rozdmýchávat staré smutky, když tvého otce zrovna pohřbívali.“

„Vážím si tvé omluvy, ale stále jsi neřekl, proč jsi za mnou přišel. Posoudím tvoje důvody sám.“

„Byl jsi vždycky podezřívavý zmetek, Kite.“

„A ty jsi byl vždycky ten záludný, Juliane.“

„Měl bys být rád, že tyhle svoje vlastnosti využívám momentálně ve tvůj prospěch.“

„Skutečně?“

„Ano. Ptal ses, proč jsem tady... jsem tu proto, abych zjistil, zda jsi dostatečně reprezentativní.“

„Jestli jsem... co?“

„Reprezentativní. Vhodný pro slušnou společnost. Naše poslední setkání skončilo plichtou. Ani jeden z nás nebyl ve formě. Až na chudáka Charlieho, ale on byl vždycky jediný paprsek světla mezi neznabohy, jak říkávala babička.“

„Neurážel bych neznabohy přirovnáními ke Carringtonům. A pokud jde o tu reprezentativnost, nevím, proč by na něčem takovém mělo záležet. Hodlám se setkat pouze s rodinou Emilyina snoubence v Hampshireu a oni jsou na rozdíl od londýnské společnosti označováni přívlaskem *slušní lidé*.“

„Zatraceně, zapomněl jsem, že mluvíš jako kniha, když se rozčílíš. Přesně stejně jako tvůj otec. A moje odpověď je, že to nebude stačit. Nemůžeš se tady schovávat v mlze, když všichni vědí, že jsi ve městě. Jestli ti

Emily a Mary leží na srdci, bylo by pro ně mnohem lepší, kdybys se svou lodí přistál někde úplně jinde a tajně proklouzl na svatbu a pak ses zase vytratil, aniž bys komukoliv zavalil námět ke klepům.“

„Teta Mary se nezmínila o klevetách, když jsem se s ní včera viděl.“

„To proto, že je to Mary. Ta přijímá všechno s úsměvem už od té doby, co ji její rodina prodala našim prarodičům, aby zahlala smutky tvého otce po smrti tvé matky. Neriskovala by za žádnou cenu, že tě vystraší a odežene, to snad víš, ne? Jo a pochybuju, že se jí bude líbit, že jí pořád říkáš *teta Mary*, jako jsi to dělal, když jsi byl malý kluk. Byl to dobrý kompromis, když jsi jí nechtěl říkat *mami*, ale ona je jen o několik let starší než ty. A ty z ní děláš stařenku, když jí jako nevlastní syn říkáš *tetičko*.“

Kit pocítil ostrou bolest v čelisti a uvědomil si, že skřípe zuby. Sakra, ale že ty své bratrance opravdu nemá rád.

Julianovy rty se zkroutily do úsměvu. „Hádám, že se s tebou nevlastní matka nesetkala v Carrington House, nebo ano?“

„To bylo moje rozhodnutí,“ řekl Kit a uvědomil si, že to zní jako obrana.

„Dobře, ale až začnou oslavy, buďto vypadni z Londýna a počkej, dokud se ona nevrátí do Dorsetu, anebo udělej svůj kus práce pro rodinu.“

Kit se pomalu zasmál. „Ty mi snad nařizuješ, abych se klidil pryč z Londýna?“

„To jsem měl v úmyslu, když jsem šplhal na palubu, ale teď jsem změnil názor. Myslím, že by ses měl zúčastnit plesu.“

„To má být další pokus, jak mi udělat ze života peklo?“

„V tomto případě nemám v úmyslu ztěžovat ti život. Poptával jsem se různě a zdá se, že poslední dobou nic nepašuješ. Skutečně nic nepašuješ nebo jsi podplatil celníky?“

„Ptáš-li se na to, jestli mám svoje zboží na palubě, pak ano, je to tak. Ale ať jsem spáchal jakékoliv hříchy, vždycy jsem je páchal daleko od Anglie. V každém případě se ze mne za poslední léta stal nudně úctyhodný patron.“

„Dobrá, protože kdyby tě uprostřed plesu zatkli za pašování nebo za ještě cosi horšího, byla by to dost velká blamáž.“

„Nejdu na žádný ztracený ples. Pobývat ve stejných prostorách s lady Westfordovou je zaručený recept na katastrofu. A kdyby se ta katastrofa odehrála před očima londýnské vyšší společnosti, která jen čeká na jakýkoliv můj přešlap, to už by se rovnalo přímo apokalypse. Nechci, aby byla Emilyina svatba pošpiněna jakýmkoliv skandálem.“

„No dobře, ale na to už je trochu pozdě. Jak jsem říkal, všichni obyvatelé našeho společenského močálu už vědí, že jsi ve městě a mohou puknout různými dohady a spekulacemi. Přitom ples je přímo dokonalé místo pro vás dva, abyste v klidu stanuli tváří v tvář, protože ona rozhodně nebude riskovat a nebude všem stavět na odiv svoji pravou tvář. Chceš zažít ten jedinečný zážitek, kdy babička drží jazyk za zuby? Tohle je skutečně snad jediná příležitost, kdy se ti něco podobného naskytne, *Krásný Kitty*.“ Kit pevněji objal sklenku a pomalu dýchal. „Ach, promiň, zapomněl jsem, že nesnášíš svoji přezdívku z dětství. Marcus a já jsme nikdy nechtěli, aby se ta přezdívka dostala až do školy. To byla fakt smůla. Kdybys nebyl takový hezký chlapeček, určitě by se neujala. Ale stejně si myslím, že bylo od tebe dost drsné, jak jsi všechny přesvědčil, aby ti přestali říkat Kit a začali tě oslovovat Christophere.“

Kit se ocitl ve velkém pokušení hned Julianovi ručně ukázat, jak každého osobně přesvědčil, aby zapomněl na přezdívku od bratranců. Jediný klad této epizody spočíval v tom, že se naučil bránit už ve velmi mladém věku. Za celé dlouhé roky nedovolil nikomu, aby ho oslovoval Kite, kromě Mary a Emily.

Pro každého jiného se stal Christopherem Carringtonem. A teď, bohužel, lordem Westfordem.

Netrpělivě si vzdychl. „Jestliže jsi skončil s popíjením mého vína a jen se mě snažíš vytočit, abych se přestal ovládat, Juliane, měl bys raději zvednout kotvy.“

Julian se zasmál. „Trefa. Býval jsi kdysi tvrdší oříšek. Ale hlavně aby tě neláska ke mně neodradila od navštívení plesu. Jsem zvědavý, jak budeš vycházet s Marcusem. Myslím, že Marcus tam určitě bude. Neměl v úmyslu tam přijít, ale Genny už bude vědět, jak ho k tomu přimět.“

„Genny?“

Julian se postavil a zvláště se na Kita usmál. „Přece Serenina sestra, Genevieve Maitlandová. Byl jsi nějakou dobu pryč, ale neříkej mi, že jsi zapomněl na vdovu po Charliem a její sestru? Jsou to vnučky našeho velícího důstojníka, generála Maitlanda!“

„Ne, ale co mají ty dvě s tímhle společného?“

„Žijí s lady Westfordovou a samozřejmě budou na plese také.“

„Nevěděl jsem, že žijí s naší babičkou.“

„A kde jinde by měly žít? Když Charlie už bůhví pokolikáté špatně investoval peníze do nějakého smolného zemědělského podniku, dědeček přísahal, že mu nedá už ani vindru. Serena, chudák, zůstala, když Charlie umřel, se všemi jeho dluhy. A Genny jí pochopitelně nenechala, aby musela čelit babiččiným drsným způsobům samotná.“ Julian dopil zbytek vína a zamířil ke dveřím. „Nezapomeň, že jsi mi slíbil bednu tohoto vína.“

Kit se neobtěžoval připomenout, že nic podobného neslíbil. Bedna vína byla jen malá cena ve srovnání s částkami, které Julian dostal z pokladnic Carringtonů za celé dlouhé roky.

Kit jen zíral na zavřené dveře, když do nich vkročil Benja.

„Tak co, *capità*?“

SVATBA VZPURNÉHO HRABĚTE

„Nic dobrého, Benjo. Vlastně mám dost velké obavy, že budu muset navštívit krejčího. Moje garderoba neobsahuje ucházející večerní oblek.“

Benja rozmrzele a hlasitě mlaskl. „Věděl jsem to. Takoví Borgiové, ti přinášejí vždycky špatné zprávy.“

TŘETÍ KAPITOLA

Prozatím všechno dobré.

Genny stála u baldachýnu pro hudebníky na jedné straně přeplněného plesového sálu v Carrington House a kontrolovala výsledek svých spikleneckých plánů. Rozhodovala se, co je působivější: jestli to, že Emilyin ples bude největším úspěchem sezony, anebo to, že se lady Westfordová usmívá.

Potěšilo ji, že Mary i Serena občas opustily starší dámy usazené v koutě a šly tančit a že Marcus i Julian se dosud chovali naprosto vzorně. Prozatím. Marcus jako obvykle spíše mlčel a byl odtažitý, ale Julianovy okouzlující způsoby přesvědčily mnoho ambiciózních matek, že jeho možný nedostatek prostředků by se nakonec dal i přehlédnout.

Zatím přišla jen na jednu malou mouchu v celém projektu. Doufala, že se muška nepromění v rozkopnuté vosí hnízdo.

Vysoká společnost se nahrnula dnes večer do Carrington House, protože všichni chtěli vidět ani ne tak ty, kteří tu jsou, ale toho jediného, jenž tu chybí.

Několik uplynulých týdnů se všechny společenské sloupky v novinách jedovatě zabývaly tajuplnou postavou lorda Westforda, jenž přistál v londýnských docích. Na Genny zapůsobila zejména jedna z kreseb, která ho zobrazovala jako postavu v pláštěnce skrývající hrb, jež se potuluje po temných uličkách kolem doků, a i svalnatí

námořníci před ní ve strachu utíkají. Text pod obrázkem ještě celý dojem zhoršil. Nepravděpodobné obscénní historky o jeho chování se proplétaly s tím, co si vysoká společnost už vyprávěla o jeho původu a zaměstnání.

Všichni se mohli na lady Westfordovou mile usmívat, ale určitě si stranou šeptali, že kdysi velmi vážené jméno rodiny Carringtonů je momentálně v rukou muže, jehož dědeček z matčiny strany byl nemanželský syn a jeho matka nejenom dcera pouhého obchodníka ale ještě k tomu herečka a jehož od uvěznění nebo deportace zachránil jen titul, o kterém si především ani nepomyslel, že ho zdědí.

Genny mohla ohrnovat nos nad společností bažící po skandálech, ale na druhou stranu musela ocenit důsledky toho všeho: plesový sál nacpaný lidmi k prasknutí. Pokud si ty svoje klepy nechávají pro sebe, pak je všechno v pořádku a Genny může být spokojená.

Přesto stále pozorně sledovala ty kroužící supy a už si chtěla trochu vydechnout, když šum v sále nabyl na intenzitě. Jako by sálem prolétal roj včel a chystal se někam usednout.

Tenhle zvuk znala, takhle šumí pomluby v londýnské společnosti a určitě nevěstí nic dobrého. Nepochybovala, že tentokrát budou cílem Carringtonovi.

Právě v podobných chvílích si moc přála, aby byla vyšší. Nasadila chladný úsměv na rty a razila si cestu k centru největšího rozruchu. Musela projít chumlem těch správných mladých dívek, z nichž mnohé byly na seznamu vhodných nevěst pro Juliana a Marcuse. Jestli některá z nich začala působit problémy, bylo by dobré zjistit která.

Děvčata se shromáždila v jednom z výklenků, které obklopovaly celý plesový sál. V nich si mohli unavení tanečníci odpočinout. Každý výklenek byl ohraničen vysokými sloupy v dórsském stylu, jež poskytovaly Genny dokonalý úkryt pro odposlouchávání.

„Říkám ti, že otec ho poznal,“ pronesla zrovna lady Sarah Posonbyová. „Zrovna když jsme vystoupili z kočáru, viděl ho, jak jde po ulici.“

„Má doopravdy hrb?“ Tenhle vzrušený šepot nejspíš patřil lady Calisté, nejmladší vnučce vévody Burforda.

„Nebesa, ale vůbec ne. Ani v nejmenším se nepodobá těm příšerným ilustracím v novinách. Ve skutečnosti je moc hezký, vlastně jeden z nejhezčích mužů, jaké jsem kdy viděla. *Mnohem* hezčí než lord Byron.“

„Ale ne!“

„Jeho pověst je také mnohem skandálnější...“ zašepтал jiný hlas.

„Prý je to *pirát*! Přisadila si opět lady Calista.

„Ne, pirát ne, kapitán korzárské lodě,“ objasnila Calistina sestra, lady Sophronia, a lehce si odkašlala. „Ale mluví se o tom, že se zabývá... pašováním.“

„No a já jsem slyšela, že posádku na jeho lodi tvoří uprchlí vězni, dokonce *vrahové*.“

Celou skupinkou to zašumělo.

„A *já* jsem zase slyšela, že má na palubě harém.“

„Co je to harém?“ zeptal se nějaký plachý hlásek. „To je nějaké zvíře?“

„Zvířátka, množné číslo,“ odpověděla lady Sophronia. „Znamená to ženy, slečno Cavershamová, a *nejsou* to slušné ženy.“

„To je všechno tak vzrušující. Škoda, že ho dědeček neschvaluje,“ vzdychla smutně lady Calista.

„A proč ne?“ trochu vzpurně namítala lady Sarah. „Možná je takový, jak říkáte, ale má titul a panství, musí se usadit.“

„No, ale pak je tu ještě otázka jeho původu.“ Lady Sophronia ztišila hlas a vzápětí se ozval šustot sukni, jak se dámy nakláněly blíž k sobě, aby slyšely. „Jeho dědeček z matčiny strany byl nemanželský a majitel obchodu, a kromě toho stál na prknech. A říká se, že jeho matka dělala totéž.“

„Stála kde?“ zeptala se opět velmi plachá slečna Cavershamová, když si všechny nad tou klevetou povzdechly. „Hrála divadlo,“ poučila ji netrpělivě lady Sarah Posonbyová. „Byla *herečka*.“

„A nadto byla o pět let starší než jeho otec. Říká se, že ho očarovala. Opravdu! Utekli spolu na moře a nynější lord Westford se *na lodi* dokonce narodil. Proto se stal pirátem, zrovna jako kapitán Drake.“

„Panebože, to je tak vzrušující!“

Slovo „vzrušující“ by Genny rozhodně nepoužila. Opustila bezpečné místo za sloupem a vydala se ke vchodu do plesového sálu. V půli cesty ji zastavil vrchní lokaj Henry s maskou absolutní lhostejnosti na obličej.

„Pan Howich by s vámi rád na okamžik mluvil, slečno Maitlandová, pokud je to možné.“

Genny ho následovala do předsíně a Henry za nimi zavřel dveře do sálu, čímž ztlumil hluk lidských hlasů.

„Co se děje, Henry?“

„Jeho lordstvo, slečno Maitlandová, je *tady*.“

Lokaj pronesl slova tak významným tónem, že se Genny málem rozesmála. Henry by se dobře vyjímal v řecké tragédii.

„Tady? Kde tady?“

„V knihovně, slečno. Poslal pro paní Carringtonovou, slečno, ale ta je v dámské odpočívárně se slečnou Emily, protože ta si utrhla volán na šatech. Proto mě pan Howich poslal pro vás, slečno.“

„Dobře, Henry. Nemusíš tady čekat.“

Henry přikývl a rychle odběhl, jako by snad prchal z klece, ve které si lev brousí drápy.

Genny zamířila do knihovny a rychle přemýšlela. Nepodstoupila všechnu tu námahu a potíže, aby vrátila Serenu trochu do života jen proto, aby lord Westford vkročil do tanečního sálu a zmařil veškeré její úsilí. Je toho v sázce až příliš mnoho.

Zastavila se ve dveřích, jako by zkameněla, všechny myšlenky ji opustily. Muž stojící u okna v knihovně se při jejím příchodu otočil, světlo svíček mu přeběhlo po obličej a rozostřilo hranaté rysy. Malý okamžik si byla skoro jistá, že se Howich zmýlil a vpustil do domu cizího člověka. Kapitána Carringtona viděla naposled asi před

osmi lety. Musela být tehdy opravdu ještě dítě, když si nepamatovala, jak moc hezký je to muž.

Podivné.

A ještě podivnější... zasáhlo ji jakési nevysvětlitelné zklamání. Potlačila ho a soustředila se na muže, který má ve svých rukách sestřin osud. A tím pádem i její osud.

Lady Sarah měla pravdu, dokonce i v šeru knihovny se dalo rozeznat, že je to velmi výjimečný muž. Julian a Marcus byli oba až nespravedlivě atraktivní, ale lord Westford vypadal téměř jako ideál mužné krásy. Geny upřímně pochybovala, že by lord Westford ušel pozornosti společnosti, i kdyby nebylo skandálů. Alespoň ženská polovina ho nepřehlédne. Ale i pánové si ho jistě dobře všimnou.

Jeho tmavohnědé vlasy pohlcovaly světlo svíček a zářily světlejšími zlatistými odlesky. Opálená pokožka způsobovala, že se slavné modré oči Carringtonů leskly jako safíry. Na sobě měl oblek podle poslední módy, ale žádné zářivé barvy, které by rušily temnou eleganci. Dokonce i jehlice v kravatě byla vyrobena z něčeho tmavého, patrně obsidiánu.

Jestli ty mladé dámy očekávají piráta, pak je skutečný vzhled lorda Westforda jistě překvapí. Ale zklamány nepochybně nebudou.

Pohnul se od okna a pozorně, i když trochu zmateně, si ji prohlížel přimhouřenýma očima. Možná měl potíže si ji někam zařadit. Ani v nejmenším se neurazila. Kdo by si pamatoval vychrtlé a zamlklé sedmnáctileté děvče, které znával, když sloužil pod velením jejího dědečka ve Španělsku.

Vtom zkroutil rty do úsměvu. „No né! ... Genevieve Maitlandová!“

Pamatovala si jeho hlas. Dědeček vždycky říkal, že má přirozený velitelský tón.

„Lorde Westforde,“ odpověděla a vydala se od dveří do knihovny. „Vybral jste si tu pravou chvíli.“

Ušklíbl se a tmavě modré, carringtonské oči se opět